Mizah

Eski Tekelciler hesap veriyorlar :

YÜCE DİVAN — NE İSE HÂLİN,
O ÇIKSIN FÂLİN !

Asla!

Sevişiyorlardı. Evlenmeye karar vermiş gibiydiler. Fakat delikanlı şüpheliydi. Bir gün nihayet sordu:

— Benimle para için evlenmezsin, değil mi sevgilim?

Kız derhal cevap verdi:

— Asla! Dünyanın parasını versen yine evlenmem!

Tehlike

Karı, koca, şapkacı mağazasına girmişlerdi. Fakat asıl müşkülât şimdi başlıyordu: Hanım, ne kadar şapka varsa hepsini çıkartmış, birer birer tecrübe ediyor, fakat hiç birini beğenmiyordu.

Aradan dakikalar ve saatler geçti.

Nihayet kocası dayanamadı:

— Çabuk ol, hanım! dedi. Yoksa...

— Yoksa? Vapuru mu kaçıracağız?

— Hayır. Fakat biraz daha kalırsan bu şapkaların modası geçecek...

Böylesine can kurban!

Hanım! hizmetçiyi, kocasile öpüşürken yakalamıştı. Hiddetle kıza çıkıştı:

— Bu andan itibaren buradan çıkıp gideceksin! Kocamla beraber...

Hizmetçi kız onun sözünü kesti:

— Kocanızla beraber mi? Teşekkür ederim, efendim...

Kârlı müşteri

Güzel Sanatlar Akademisinin balosunda sabaha karşı herkes dağılıyordu. Yalnız, bir köşede bir adam sızmış, bir türlü kendine gelemiyordu.

Garsonlardan biri, ötekine:

— Şu adamı görüyor musun? dedi. Demindenberi üç kere uyandırıyorum. Yine sızıyor.

— Oyle ise ben şimdi gider, kolundan tutar, zorla kaldırıp dışarı çıkarırım...

— Sakın ha! Bırak uyusun ve ben birkaç kere daha uyandırayım. Çünkü her uyanışında tekrar tekrar hesap görüyor...

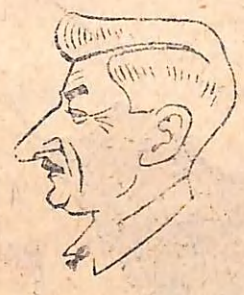

Halledilmez muamma

Profesör Salih Murat, ilmin her şeyi izaha yaradığını söylüyor, bu sahada yeni kaydedilen terakkilerden bahsediyordu.

Dinliyenlerden biri:

— Evet ama, üstadım, dedi. İlmin henüz halledemediği bir şey. Meselâ, kimse, ne zaman evleneceğini söyliyemez.

Salih Murat güldü:

— Vallahi, dedi, o bile belki kabildir ama, asıl mümkün olmıyan bir şey vardır: Hiç bir kadın ne zaman doğduğunu söyliyemez...

Anlayış

Falih Rıfkı Atay, sokakta bir arkadaşına rastladı. Bir müddet beraber yürüdüler ve şuradan buradan konuştular. Bi raralık Falih:

— Yahu, dedi. Sen bugün yemek yemedin mi?

Arkadaşı, onun ferasetine şaştı:

— Hayır, edi. Nereden anladın?

Falih Rıfkı Atay bilgiç bir tavırla:

— Konuşurken, dedi. Kelimelerin yarısını yutuyorsun da ondan!

Beceriksizlik

Yeni bir genç romancı, Cemaleddin Saraçoğluna gitmiş, son eserini okuma başlamıştı. Daha bir iki sayfa okumadan Cemaleddin Saracoğlu:

— Yahu! dedi. Sen bu parçadaki tasviri Reşat Nurinin romanından almışsın. Neden öyle yaptın?

Genç romancı cevap verdi:

— Peki, siz söyleyiniz. Kimden alsaydım?

Alçaklar!

Romancı Esat Mahmut Karakurdun pek iyi tanıdığı, oldukça kibar bir dolandırıcı yanına yaklaştı. Birdenbire:

— Düşün, birader! dedi. Demin bir arkadaştan beş lira istedim, vermedi... Beş lira bu! Bir arkadaş insana bunu yapmalı mı? Demek dünyada bu derece alçak insanlar da var ha?

Esat Mahmut Karakurt:

Mahzun mahzun başını salladı:

— Maalesef, azizim, dedi. Ne yapalım! Allah öyle yaratmış. Ben de o zavallılardan biriyim...

Gider ayak

Mişon, ölüm döşeğindeydi. Oğulları, kızları; hasmı, akrabası; konusu, komşusu etrafına toplanmışlar, sıhhatinden ziyade servetinden bahsediyorlardı.

Mişon, hayattan henüz tamamile içini koparmamıştı: onun için, kulağı kirişte idi. Onların konuştuklarını duyuyordu.

Bu sırada, oğullarından biri:

— Çok çekti. Bari rahat ölse, diyordu.

Mişon, başını kaldırarak:

— Konuşmayın be kuzum! dedi. Konuşmayın ki, tabiî ölümle öleyim...

Muamele

Salamon, dükkânına yeni aldığı tezgâhtara sordu:

— Müşteriye nasıl muamele edilir, bilir misin?

Tezgâhtar cevap verdi:

— Bilirim, efendim.

— Nasın?

— İki türlü: Ondan sonra müşterilerin kimisi tekrar gelir, kimisi gelmez...

Turfanda

Bakal, çırağı haşlıyordu:

— Aklın nerede, be herif! Ne yaptın, biliyor musun?

Çırak aptal aptal sordu:

— Bilmiyorum, usta! Ne yaptım?

— Daha ne yapacaksın! Deminki kadına yanlış yumurta verdin: Üzerinde «15 Mart» yazıyordu. Halbuki bugün ayın daha beşi...

SAYI : 88 — Cilt : 4 Fiatı 25 Kuruştur 12 MART 1948

Mizah

Sahibi: RAMIZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

DAGARCIK

Bektaşi babalarından biri öldükten sonra sözde ahrete gitmiş, ve hemen karşısına iki melek dikilip, gel bakalım baba demişler. Bunlar; gelenlerin sevap ve gânahını torbalara, çuvallara doldurarak sırtlarına yükletiyorlar ve kimini cennete, kimini cehenneme gönderiyorlarmış...

Nihayet sıra Bektaşiye gelmiş, melekler torbaları, çuvalları hazırlamışlar. Fakat adamcağızın günahı o kadar çokmuş ki, bütün oradaki torbalar, çuvallar, hararlar almamış, yarısı dışarıda kalmış.. O zaman hemen büyük bir öküz arabası bulup günahları arabaya yüklemişler ve üzerine de bektaşiyi oturtup «çek arabacı cehenneme!» demişler.

Baba erenler, bağdaş kurmuş, «hele görelim şu cehennem denilen yer de nasıl şeymiş?» diye çubuğunu yakıp fosurdatmağa başlamış. Araba yarı yola gelince, bir de bakmış ki, arkalarından, sırtında ufak bir dağarcık ile zayıf, nahif bir adam geliyor. Sormuş:

— Arkadaş, sen nereye gidiyorsun?

— Görmüyormusun? İşte günahımızı sırtımıza yüklendik, cehenneme yanmağa gidiyoruz.

Bektaşi gülerek:

— Haydi demiş, at şu sırtındaki dağarcığı bizim arabanın üstüne de, dön geriye!

Bir zamanlar Tekel Bakanı şerefine ziyafetler verip, garsonlara bir fakirin aylık nafakasına yetişecek ellilik baknotları bahşiş olarak bırakan bazı sanıkların, şimdi Yüce Divanda masumiyet taslıdıklarını gördükten sonra, acaba eski bakan da bu zavallı'ara dönüp, bıyık altından gülerek:

— Haydi, elinizdeki dağarcıkları bana yükleyiniz mi diyor!

MIZAHCI

TERZİ KENDİ SÖKÜĞÜNÜ DİKMEĞE ÇALIŞIYOR..

Millet — Hani benim eksiklerimi tamamlıyacaktın?

Celâl Bayar — Acele etme, daha kendi sırtımdakinin tamirini bitiremedim!

TATLI RÜYA

Yazan: KAMÇI

Ağaçları budama mevsimi geldi.. fakat asmaları budamak için mevsim her ne kadar erkense de bizim Istanbul belediyesinin işi olmadığından evvelâ asmaları budamağa başladı... Işte bu cümleden şehir için yeni ve lüzumlu bir iş yapmak üzere olduğunu haber aldık.

Beynelmilel seyrüsefer kaidelerini öğretmek maksadile birkaç kurs açmağa karar vermış.. Bu kurslarda taksi ve hususîlerde çalışan şoförler mecburî ders görecekleri gibi ayrıca Belediye zabıta memurları da okuyacaklarmış. Gördünüz mü muvaffakiyeti?

Demek ki, bundan sonra mektep, medrese görmüş şoförlerle, usul ve kanun öğrenmiş zabıta mmurları arasında en küçük bir nezaketsizlik hareketine tesadüf etmiyeceğiz. Hattâ bunların arasındaki âdabı muaşeret inceliklerini gören şehirliler de iste ristemez ağızlarını, dillerini, sinirlerini tutup kibarlaşacaklardır.

Düşünün bir kere şoförü, zabıtası hattâ halkı nazikleşen şehirde nele rolmaz? Meselâ bir gün Rumelihisarındaki dayınızdan bir telefon alıyorsunuz (kolay kolay alınmaz ya..) Yengen hasta, çabuk bir arabaya atla, gel.. Siz Eminönünden tramvaya binmiyerek (sanki binebilirmişsiniz gibi!..) Yoldan geçen bir taksiye iki parmağınızı kaldırarak, (dur!) emrini veriyorsunuz. Gıcır, gıcır, makam arabalarına taş çıkaran bir otomobil kedi munisliği ile bacaklarınızın yanına yaklaşıyor, kapılar açılıyor, kadife paspaslı, düvetin döşemeli bir salona giriyorsunuz. Hayret!.. Içeride ne küçük bir süprüntü, ne rakı ile karışık sigara kokusu, hiç biri yok.. Şoför başındaki kasketini çıkarıp sizi selâmladıktan sonra direksiyona oturuyor, yanında, yamalı caketinin lı saçlarile, ağzındaki izmariti yakasına düşmüş kıvırcık yağdüşürmeden pencereden tükürük fırlatan kara kuru muavin! bile yok... Oh! Demeğe vakit kalmadan şoför size soruyor:

— Emriniz?

— Acele, Rumelihisarına..

Köprünün sarı parkelerinden yağ gibi kayıyorsunuz. Bir ara, şoför önündeki göç arabasını geçmek için gaza basıyor, tam bu sırada (yeni gençlerimizin sinemalarda öttürdükleri ıslığa benzeyen) iki düdük çalınıyor ve sizin araba duruyor.

Kolunda taksi durak yerlerindeki tabelâlardan daha büyük işaretler olan bir memur yaklaşıyor, kemali nezaketle yerlere kadar eğilerek özür diledikten sonra usul ve nizam harici hareket ettiğinizi, maalesef ceza yazacağını, fakat bundan dolayı yirmi dakika yolda tevkif edilip gelip geçenlere mâni olmağa lüzum olmadığını, araba hakkında bilâhare muamele yapılacağını, ve bundan dolayı teessürlerini söylüyor. Siz hayretler içinde kendisine baka kalıyorsunuz. Sayın memura nasıl ve hangi kelimelerle mukabele etseniz az olacağını, kendisini bir ziyafete çağırıp ikram etmek mi, yoksa evden tahrirî bir teşekkürname mi göndermek lâzım geldiğini düşünürken otomobiliniz birdenbire bir fren yapıyor, siz korku içinde alâkadar oluyorsunu, şoförünüz camı açmış, otomobilin önüne çıkan bir adama başını uzatıyor. Siz küfürleri duymamak için kulaklarınızı kapatmağa hazırlanırken, o, sevgilisine hitap eder gibi, sesinin en tatlı notalarile teselilerine başlıyor:

— Merak etmeyin efendim, bir şey yok, gerçi siz sağa, sola bakmadan yürüyordunuz amma, ben de biraz fazla hızlı gidiyordum, daha çok kabahat benimdir... Siz yine hayrettesiniz, hattâ şoförün deli olduğuna kanaat ederek yarı yolda inmek bile aklınızdan geçerken kendinizi Rumelihisarında buluyorsunuz. Bor cunuzu soruyorsunuz, şöyle sağa saate bakıyor:

— Yüz kırk yazıyor, iki buçuk vereceksiniz.. diyor, ne şehir harici, ne boş döneceğinden bahsetmiyor. Siz, utana utana beş lira çıkarıp lûtfen kabulünü rica ediyorsunuz, o imkânı olmadığını söylüyor. Ve iki buçuk lira iade ediyor. Kapılar açılıyor hürmetle yerlere kadar eğiliyor. Sizdeki hayret bu defa alıklığa inkılâp etmiştir. Acaba soyuldum mu diye iki elinizle ceplerinizi yokluyorsunuz, yoksa şoför beni şube müdürlerinden, seyrüsefer komiserlerinden biri mi zannetti diye ayrı bir şüpheye düşüyorsunuz...

Hayır hemşerim, ne o, ne de o.. Pek rahat bulduğunuz otomobilde Eminönünden Hisara kadar uyudunuz ve şehrimizin kurs sayesinde intizama girmiş seyrüsefer rüyasını gördünüz!

Reşit Mercanın sakallı resmini gazetelerde gördükten sonra:

Yargıç — Bundan elli sene evvel yapılan Ankara cinayetinde katilin kim olduğunu, mahkemeyi boş yere işgal etmeden çabuk söyle!..

MİZAH

Mecmuamızın birinci ve ikinci ciltleri ve birinci cilt kapakları bitmek üzeredir. Sayın okuyucularımızdan tedarik etmiyenlerin acele etmelerini rica ederiz. Siparişlerinizi idaremize bildiriniz.

Aksi Tâlih

O kadar hâdiseler oldu ki eyyâmımıza
Oldu müşkül yol açıp geçmesi ilhâmımıza

*

Her sabâh ayrı havâdisle açıp dîdemizi
Başka vak'ayla dühûl eyleriz akşâmımıza

*

Ne sabâhında safâ kaldı ne akşâmında
Kalbolup gitmede âmâlimiz âlâmımıza

*

Şenlik etsek bile Çeklerle Beşiktaş maçına
Sem katar Çek-Slovak mâtemi bayrâmımıza

*

Bir tarafta Yüce Dîvan kurulur Ankarada
Vükelâ bâş eğer ahkâm ile hükkâmımıza

*

Bir taraftan iki dünya girişir birbirine
Yeni bir korku çeker hâtime ârâmımıza

*

Son zamanlarda husûsiyle Demokrat Parti
Verdi bir reng-i diğer bâde-i gülfâmımıza

*

Nutka âğaz ederek der ki genel yön kurulu
Yeridir koymalı bir madde prograâmımıza

*

Bu proğrâmı alıp destine meclis grupu
Serfürû etmeli âmin deyip ahkâmımıza

*

Bu beyânâta mukabil düşünüp der ki grup
Bir danışsak hele cem'iyyet-i akvâmımıza

*

Halledilmişti bu iş çoktan eğer başkanımız
Bir seyâhat yapıverseydi bizim nâmımıza

*

Cephe almışsa genel merkeze meclis grupu
Cephe almak ne revâ olgunumuz hâmımıza

*

Mâ-hasal sû-i tefehhümle lebâleb dünyâ
Her gelen gamla gelir hâtır-ı nâkâmımıza

*

Nideyim keyfimizin düşmenidir baht-ı siyâh
Taş atanlar taşa gelsin dilerim câmımıza

*

Elli yıl var ki Ozan her ne yapıp ettikse
Uymayıp gitti elin cübbesi endâmımıza.

DELİ OZAN

— Sözde köylü kalkınacak, ambar üstüne ambarı olacakmış..
— Aman dikkat ağam, kambur üstüne kamburumuz olmasın da, geçtik guru lâftan!

KISMETİNDE OLANIN

Dişisi de geliyor:

Yazan :
Hamdı Varoğlu

Fıkra meşhurdur. Timurlenk Nasreddin Hoca merhumun köyüne bir fil hediye etmiş. Fil bu, tezberi doyar mı? Az zamanda, köylüyü sömürmüş. Heyet halinde huzura çıkıp filden şikâyete karar vermişler. Hocayı heyet reisi seçmişler, Timurlengin kapısına dayanmışlar. Fakat hoca önde huzura girdiği zaman, bir de bakmış ki, arkasında kimseler yok. Bu oyunu kendisine oynayanlardan öç almak için, Timurlenge işi büsbütün başka şekilde anlatmış:

— Efendimiz, demiş, hediye buyrduğunuz fil, erkek. Zavallıcık dişisini istiyor. Feryadına canlar dayanmıyor. Köycek yüreğimiz hûn oluyor. Şunun bir de dişisini ihsan buyursanız da o da rahat etse, biz de.

Timurlenk memnu olmuş, bir de dişi fil gönderilmesini irade etmiş. Hoca köye dönünce, merakla bekliyen köylüye:

— Müjde, demiş, dişisi de geliyor!

Ankaradan gelen bir habere göre, büyük şehirlerde oturan kiracılardan ikamet vergisi alınması için bir kanun tasarısı hazırlanıyormuş. Galiba, bu vergi, belediyelere irat olsun diye ihdas edilecekmiş.

Bu haberi veren gazetenin, dediği gibi, bir yandan hayatı ucuzlatmağa uğraşıyoruz, bir yandan yeni yeni vergiler düşünüyoruz.

A yol, bir kere hangi şehirde ikamet? Bizimkisine ikamet denmez, bal gibi misafiret denir. Evvelâ, her şey ateş pahası olduğu için oruçluyuz. Mal sahibile saçsaça başbaşa gelip mahkemeye dayanmamış bir tek kiracı bulunmadığına göre de, giracılıklarımız hep bu günlük, yarınlık. Yani tam mânasile misafiriz, mukim değil. Şeriat bile bu şartlar altında, oruç yemeğe göz yumuyor. Misafirden vergi alınır mı?

Erkek — Bu yeni dansı çok güzel oynuyorsunuz..
Kadın — Öyle mi buluyorsunuz?
Erkek — Bir hârika, tıpkı varyete yapar gibi!

Başını sokacak dam altı aramaktan helâk olmuş (büyük şehir)li kiracıların avuç dolusu hava parası ödedikten sonra, bir de ikamet vergisi vermeğe mecbur oluşları, Timurlengin dişi filini fersah fersah geride bırakır.

İçki yasağı:

Verilen son karar, verildiği şekilde tatbik edilirse, yakında, İstanbulda bir içki yasağı başlayacak demektir. Karar, içkili yerlerin tahdidine dairdir.

Kararı gözümle görmedim ama, söylentilere bakılırsa, belediye, karakol, kışla, okul, mabedler, her nevi sanat müesseseleri, inşaat yerleri ve genel evler civarında, yüz metre mesafe dahilinde içki satılmıyacak.

Bunların arasına, hususî ikametgâhlar, her nevi ticarethane, resmî ve gayri resmî müesseseler, mağazalar, hanlar, hamamlar, apartmanlar niçin konulmamış, anlıyamadım. Belki unutulmuştur, hatırlatalım da benden günah gitsin.

Bu tahdit işini idare edecek olan heyet, zabıta âmiri, tekel müdürü, sağlık müdürü, ticaret odası ve belediye mümessillerinden mürekkep.

Alın size bir zühul daha. İçinde, mahalle muhtarı, ihtiyar heyeti, mahalle bekçisi, eşraf ve mezkûr mahallede mukim bilûmum ileri gelenlerle C.H.P. ve D.P. il ve ilçe başkanları bulunmıyan heyete, heyet denir mi?

Yok efendim yok, bu mühim tahdit işi, böyle âzası mahdut bir heyetle, bu kadar mahdut yerlere tatbik edilemez, genişlemeli, bütün şehre şamil bir karar verilmeli! Madem ki, yasaktan başka elimizden bir marifet gelmiyor, yedisinden yetmişine kadar bütün şehir halkından mürekkep bir heyet, alay-ı vâlâ ile, tekel depolarını ve fabrikalarını kilitlemeli, sen sağ, ben selâmet!

Gazel

Betarz-ı kudemâ

Böyle ben mehcûr olurmıydım huzûr-ı bâl'den
Sevdiğim postal feragat etse mekr-ü âl'den

Seng-i âzâriyle sertâser kırılmış gönlümün
Farkı yoktur kâse-i sadpâre-i pâmal'den

Mâil-i israf-u tebzir olmasından kâfirin
Âkibet düşdüm cüda emlâk'den, emvâl'den

Her sabah, akşam keserler misl-i rehzen râhımı
Anlamaz dâyinlerim hahfâki hiç ahvâl'den

Öyle yıkmıştır ki yer yer hâtır-ı bîçareyi
Az gelir bakkaal için alçak desem Deccâl'den

Başka bir şey istemezdim şimdilik ben, âh eğer
Defter-i kassâbı tahlis eylesem çengâl'den

Boştur âtîden ucuzluk beklemek dersem inan
Çünkü istikbâli keşfetmek kolaydı hâl'den

Bir bakan yoktur, bakın, hâlâ geçilmez oldu da
Hileden, vurgunculuktan, sû-i istîmâl'den

Lâfı hep pestenkerânîdir o nevres şairin
Söz mü beklersin, azizim, öyle bir kemsâl'den

Dut mu yutmuşlar acap hiç ses, sada çıkmaz bugün
(Nazım)ı bihude- gûden, (Cahid)i kavvâl'den

Büsbütün îkaz-u irşad etmeden gafilleri
Vaz geçer zannetme sen (Yalmân)ı kîl-ükal'den

Sofra-i yağmayı terketmişti çoktan, âh eğer
Anlıyan olsaydı istihfâf-ü istiskaal'den

Etme isnad-ı bataet, ey oğul, (Sakka) ya sen
Bil ki erbab-ı basiret korkar istîcal'den

İş görürler - belki - memurlar kalıp eklâmde
Âh bir, baş alsalar teş'yi-u istikbâl'den

Ey kalem, yaz, durma kim tezyif-i devran etmeyi
Bekliyor, ört dgözle millet (Râsı)ı fa'âl'den

RÂSID

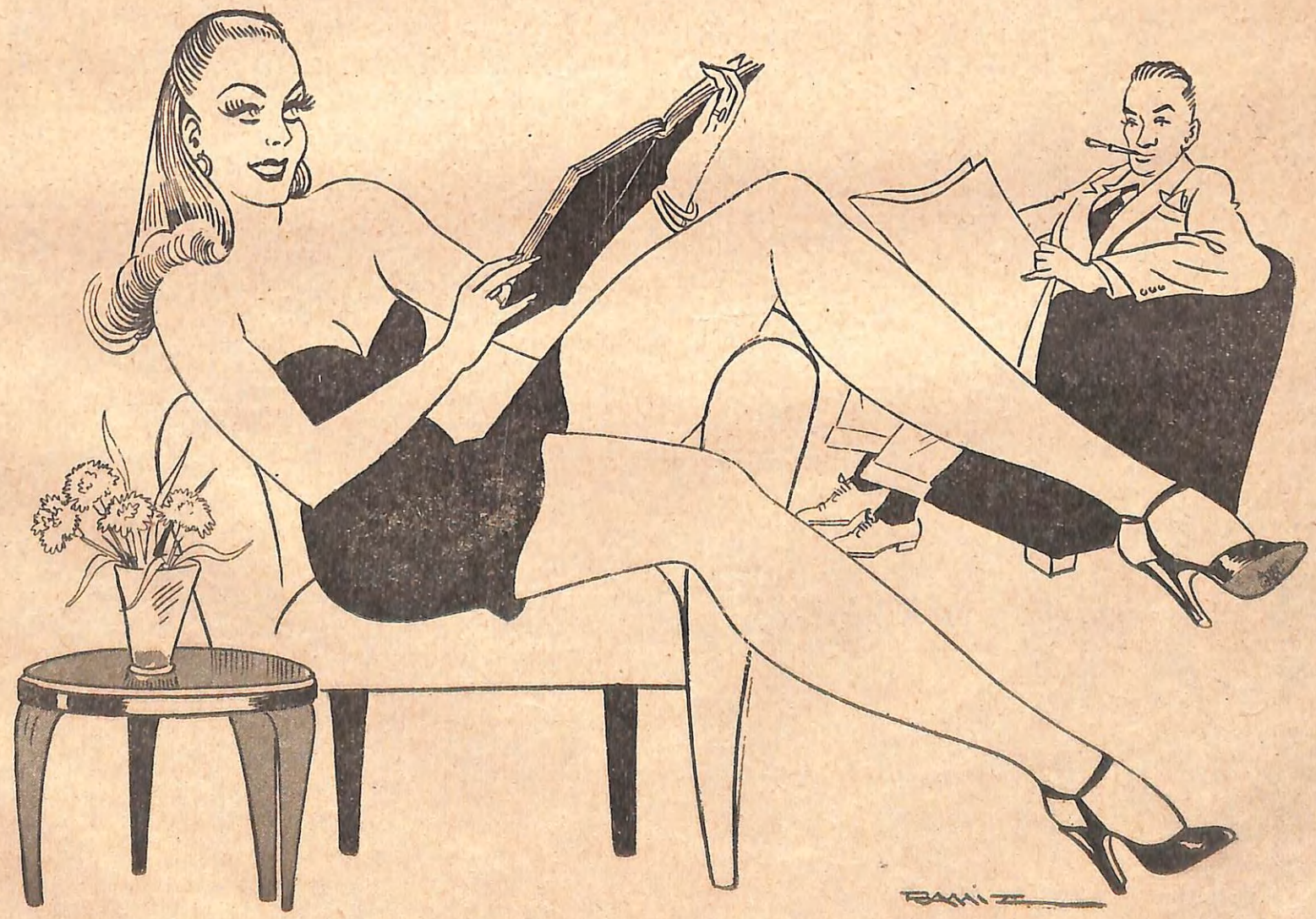

— Baloya gitmiyecek misin?
— Hayır, seni bundan fazla çıplak görmeğe tahammülüm yok!

Men Dakka Dukka!

Yazan: **PALAZ**

Şu dünyanın haline bakın: Tıpkı 1938 - 1939 senelerinin ayni. Insan hayretten ne söyliyeceğini şaşırıyor. O zaman sağa sola saldıran bir Almanya vardı. Pat diyor Avusturyayı, küt diyor Çekoslovakyayı ele geçiriyor, bu memleketlerde uydurma hükûmetler kurup kendine bend ediyordu. Alman istilâsına uğrayan yerlerden kaçabilenler de İngiltereye, Amerikaya sığınıp «serbest Avusturya» yahut «hür Çekoslovakya» isimleri altında müstakil hükûmetler teşkil ediyorlardı.

O Almanyanın sonu ne oldu, malûm. Şimdi başımıza bir Rusya çıktı. Ayni usuller dairesinde oraya buraya el atıp, devletleri, hükûmteleri kendi hükmü altına alıyor. Bulgaristanda, Yugoslavyada, Polonyada, ve son olarak, Çekoslovakyada ayni sistem tatbik edildi. Yine oralardan kaçanlar da İngiltereye ve Amerikaya sığınıp hür hükûmetler kuruyorlar.

Tarih unutulur ama, dün denecek kadar yakın bir zamanın maceraları nasıl akıldan çıkar? Rusyanın başında bulunanlar, haydi diyelim ki, Sezar'ı, Napolyonu bilmiyorlar, peki Hitler'in daha geçen gün kül olan cesedini de anlamadılar mı?

Maamafih bir bakıma iyi oluyor. Pek fazla sinirlenmeğe lüzum yok. Hiç değilse ileride ne gibi vukuat cereyan edecek, onu biliyoruz. Meçhule gitmektense ilerisini bile bile yaşamak daha münasip değil mi?

Mademki başlangıçtaki cakalar aynen tekrar ediliyor, elbette sonu da öyle gelecek.

— *Sence memleketimiz için en müthiş hastalık hangisidir, verem mi, kanser mi?*

— *Lüks hastalığı!*

— *Abla köyümüze sıtma için ilâç yollıyacaklarmış. emme acep neden gecikdi?.*

— *İlâç dediğin, sivrisinek değil ki bu kadar tez gelsin!.*

Ar yılı, kâr yılı...

Türlü yiyecek, içecek, giyecek, çıkaracaktan sonra, nihayet paranın kendisi de kara borsaya düştü. Ortası delik kuruşların tanesi üç dört misline kapış kapış satılıyormuş, Sebebi de, otomobillerde supaplar altına konulup rondela vazife görmeleri.

Ibretle düşünmeğe değer bir hâdise; kuruşun, hicabından ötürü süpap altına saklandığına hükmedeceğim geliyor. Vaktile, hiç değilse bir bardak suyun bedeli idi. Son zamanda o işe de yaramaz oldu fukara. Sucular su satmıyor ki, kırk paranın hükmü olsun. Kendini nazara çekince, bakın değeri nasıl yükseldi!

Şaka bertaraf, şu Istanbul uşağı yaman şey!

Paranın deliklisini, Amerikan otomobil sanayiine parmak ısırtacak bir beceriklilikle süpapa rondela yapıp hem süpapı ucuza mal etmek, hem millî paranaın kıymetini arttırmak gibi iki başlı bir iktısat hüneri yaratmak, değme babayiğitin harcı değildir, doğrusu.

Yakında bu delikli kuruşlardan, Darphane yeni bir ihraç daha yapacakmış. O sayede, bu ticaretin önü alınacaktır, deniliyor.

Ne malûm? Sudan ucuz süpap rondelası ihracı için, daha şimdiden, bir takım açık gözlerin Amerikan otomobil firmalarile muhabereye girişmedikleri ne malûm?

Işte bir ihraç malı daha kazandık!

Çömezin Röportajları:

88

Muallimlerin Bayramı Hakkında

Çizen: RAMİZ

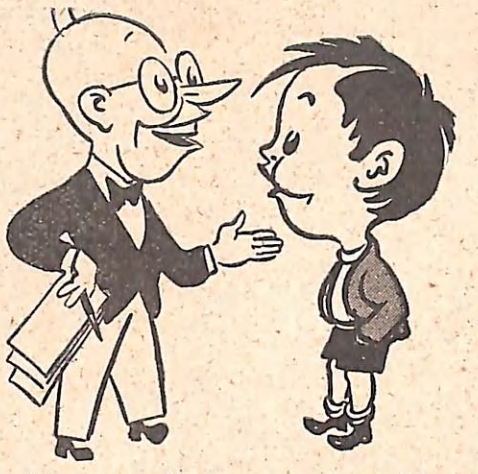

Çömez — Haberin var mı, öğretmenleriniz bayram yapıyorlar.

Talebe — Biz senede yüz kere bayram ediyoruz. Zavallı öğretmenlerimiz yüz senede bir kere bayram ediyorlar!

Çömez — Yüz senedir muallimlere neden bayram yapılmamıştı?

Profesör — Kimbilir, belki onları saymasını bilmedikleri için!

Çömez — Öğretmenlere hakikî bayram ne zamandır?

Öğretmen — Maaş zamları kabul olunduğu zaman!

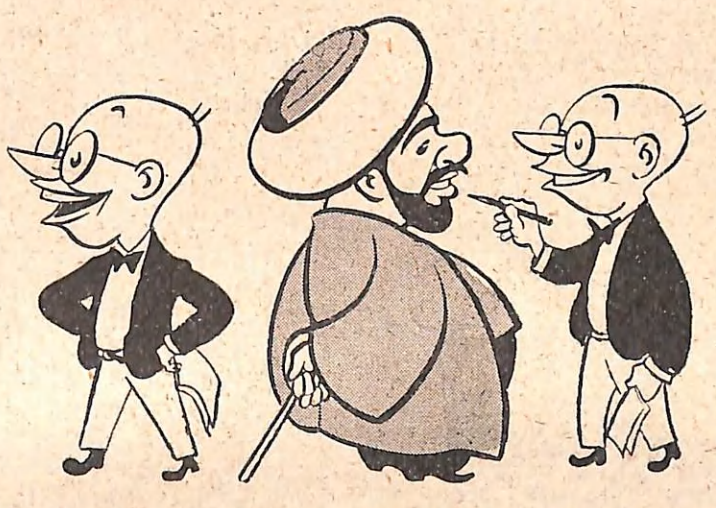

Çömez — Vaktinde siz de bayram yapar mıydınız?

Hoca — Hayır, bize alay yaparlardı!.

Çömez — Yaptığınız bayramla neyi kutluyorsunuz?

Muallim — Cehaletle yüz senelik harbimizin zaferini kutluyoruz!

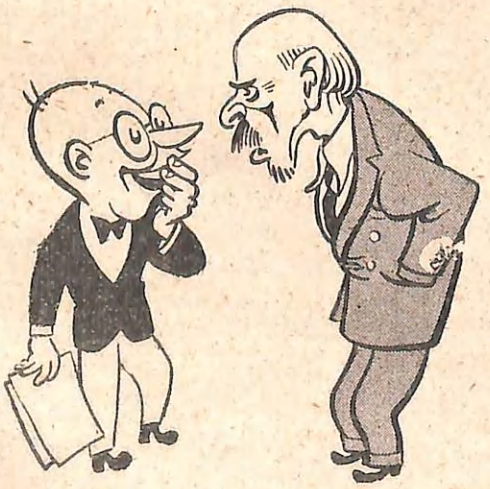

Çömez — Muallimlere kıymet verilmesi hakkında ne dersin?

Emekli muallim — (Felek dilşad eder ehli dili amma neden sonra) derim!

Çömez — Muallimleri tebrik ediniz, çocuklarınızı okutmuşlardır.

Aile — Yalnız o kadar mı? Muallimlik uğrunda eşyalarını bile okutmuşlardır.

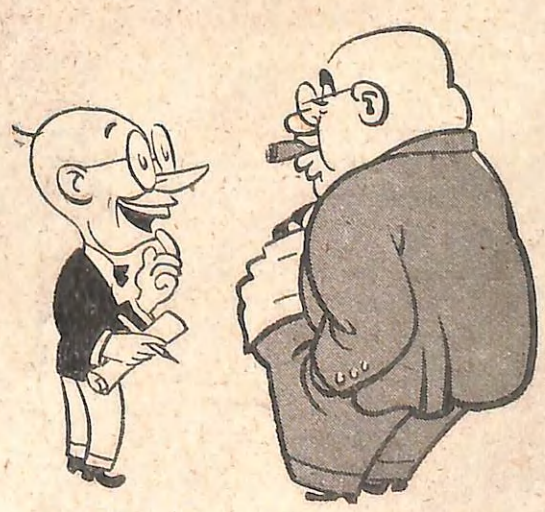

Çömez — Muallimlere niçin Galata Mevlevihanesini verdiniz?

İdareci — Döndürdükleri için!

Hikâye

Şifre..

Yazan : VİRGÜL

Arkadaşımla karısının yeni taşındıkları köşke, «güle güle oturun»a gitmiştim. Evvelâ hatır soruldu, sonra şurup içildi. Daha sonra, oradan buradan konuşulmaya başlandı.

Fakat, karı-kocanın hiç de keyifleri yerinde görünmüyordu. Hanımın kaşları çatık, beyin suratı asıktı. Benim bu havayı biraz olsun tatlılaştırmak için sırıtarak söylediğim her lâkırdıye ,kocası: «Allah belâni versin!» der gibi sert bir tavırla cevap veriyor, sonra karısile değil, benimle konuştuğunu farkederek, biraz yumuşamaya çalışıyordu.

O zamana kadına dönüyor, meselâ:

— Maşallah, bahçeniz de çok güzel. Meyve ağacınız var mı? diye soruyordum.

Ev sahibesi, sanki «Sana ne? Olsa bile meyve yedirmem! korkma!» der gibi, sert sert:

Kendi kendime:

«— Deli küllâbisi değilim ya! Dadılık etmeye de halim yok. Ne halleri varsa görsünler» dedim ve ben de kaşlarımı çatarak, bir kenara çekildim, masanın alt rafındaki mecmuaları, kitapları karıştırmaya başladım.

Karı-koca, bundan memnun olmuş gibiydiler. Biri pencereden dışarısını seyretmeye başlamıştı, öbürü de vazodaki çiçekleri düzeltmekle meşguldü.

Ben tekrar başımı önüme eğdim ve bu sefer de kitapları karıştırmaya başladım.

— Altmış altı!

— «Tombala mı oynuyoruz!» diye hayretle başımı kaldırdım.

Bunu, karısı söylemiş ve bir hışımla dışarı fırlamıştı. Kocası da:

— Altmış altı mı? Sen de yetmiş dokuz! diye bağırarak onun arkasından gitti.

Allah Allah! Ne oluyordu bunlara! Yoksa, sıcak beyinlerine mi dokunmuştu? .Şimdi, sofada, sayıları daha serbest bir tavırla saymaya başlamışlardı.

Kadın:

— Ben sana söyledim, 22! Kaç kere söyliyeceğim, 8! Senin bu 9'un yok mu! Beni 32 ediyor! 28 artık! diyordu.

Erkek biraz daha alçak perdeden cevap verdi:

— Yavaş konuş, 51! İçerideki 79 değil! 12 lik olduk!

— 24!

Az kalsın ben de oynatacaktım; fakat, bereket versin, elimin altına cildli bir kitap düştü. Açtım, baktım: Hayır, kitap değil, defterdi bu; hesap defteri. İçinde bir takım rakamlar ve karşısında bazı yazılar vardı.

— «Her halde masraf defterleri» diyerek tam bırakmak üzereydim, gözüm bu yazılardan birine ilişti:

8: Hayvan.
9: Kıskançlık.
12: İki paralık.
22: Eşek.
24: Vız gelir!

— *Hayrola muhtar, bina ne zaman yıkılacak diye mi bakıyon?*
— *Aah emmi, bunca senedir bir işe yaramadı, acap samanlık mı yapsak diyom..*
— *Nafile zihnini yorma, o yine arpalık olarak kalacak!*

Mesele halledilmişti: Bunlar sarfettikleri paraların değil, birbirlerine sarfettikleri sözlerin hesap defteri idi ve merakla okumaya devam edince demindenberi ettikleri küfürleri öğrendim. Şifrede şunlar vardı:

66: Sersem!
32: Deli!
79: Aptal!
28: Bıktım!
51: Karı!

Ben bunlara göz gezdirirken dışarıdan onların sayışmaları devam ediyordu. Fakat artık bu, benim için bir muamma olmaktan çıkmış. Eğlenceli bir meşgale halini almıştı: Şifre defterine bakarak, onların ne demek istediklerini kolayca anlıyordum.

Bir aralık sesler uzaklaştı: Bir gürültü oldu ve bahçede ayak sesleri duyuldu. Ofkelerini alamamışlar, bahçeye fırlamışlardı. İhtimal ki, orada hesaplarını daha iyi göreceklerdi.

Bu fırsattan istifade ederek ben de hemen kâğıda kaleme sarıldım ve şunları yazdım:

«Beni 66 sanıyorsanız 79 luğunuza daymayın« Misafir önünde 9 kavgası etmek 8 liktir. Ben 22 değilim! Sizin aranızda kaldıkça 32 olup çıkacağım. 28 artık! Sizin 12 lik olduğunuzu öğrendim. Ben gidiyorum. Ne haliniz varsa görün. Bana 24!»

Pusulayı masanın üzerine bırakıp kalktım, ön kapıdan çıktığım gibi derhal istasyonun yolunu tuttum. Çünkü arkamdan rakamların yağmasından korkuyordum.

*
**

Iki gün sonra arkadaşımdan şifreli bir mektup aldım. Şöyle diyordu:

— «Bizim 51 çok 22 lik etti. Fakat senin yaptığın da 8 likten başka bir şey değildir. Bizim hususî hesap defterimizi açıkta bırakmak belki 66 lıktır. Fakat bir misafirin onu karıştırması da 22 lik değil midir? Onun için, senin yanında 12 lik olmuşuz, olmamışız, bana 24!»

Mektupta bundan sonra daha bir çok rakamlar sıralanmıştı:

27, 59, 43, 17, 31, 69, 72, 118!

FIKRALAR

Adres

Neyzen Tevfik, biraz çakır keyif olmak arzusile içmiş, pusulayı şaşırarak rotadan ayrılmıştı. Gece yarısından sonra elektriklerin yarısı da sönünce, evini bulmakta zorluk çekmeye başladı.

Oturduğu mahalleye girdiğini biliyor, fakat evi bulamıyordu. Bereket versin, o sırada karşısına bekçi çıktı.

Neyzen sordu:

— Bizim Neyzen Tevfik buralarda oturuyormuş, bekçi baba. Evini gösterir misin bana?

Bekçi şaşırmıştı:

— Neyzen Tevfik sizsiniz, bayım!

Neyzen kızmıştı:

— Sana Neyzen Tevfiğin kim olduğunu değil, evini soruyorum be adam!

Kâr-Zarar

Aktör Muammer Karacaya bir arkadaşı, sevgilisinden dert yanıyordu:

— Bizimkine dün öyle kızdım ki! Saat altıda buluşup sinemaya gidecektik. Yedide geldi. Tam bir saat kaybettim...

Muammer Karaca:

— Kolayı vardı, azizim! dedi. Sen de sinemaya gitmekten vazgeçseydin. Bu suretle iki saat kazanırdın...

Allah şaşırtmasın!

Sahnede şarkın söyliyen yeni sanatkârı gösterdi:

— Ne harikulâde söylüyor, değil mi! diye sordu. Kalbden geldiği ne kadar belli!

Oteki cevap verdi:

— Doğru. Kalbden geliyor ama, ne yazık ki, burundan çıkmak zorunda kalıyor...

İşleyen demir

Münir Hayri Egeli, bir arkadaşile beraber otobüste gidiyordu. Karaköyden geçerlerken meydandaki saate baktı: Bire beş var. Sonra kendi saatini çıkardı: Biri iki geçiyor. Arkadaşına:

— Şu Istanbulun umumî saatleri ne garip, dedi. Sirkecideki saatle saatimi ayar etmiştim, buradaki ile tam yedi dakika farkı var.

Arkadaşı:

— Benim saatim, dedi, hiç şaşmaz.

Münir Hayri onu yüzüe acayip acayip baktı:

— Sahi mi? dedi. Demek çok güzel işliyor.

Arkadaşı gülümsedi:

— Evet, dedi. Rehinci ile benim aramda muntazaman gidip geliyor.

Doz

Halil Lûtfinin gönlünden kopmuş, nihayet Çallıya bir kade hşarap ısmarlamıştı:

— Yalnız, dedi, bir şartla: Benim sıhhatime içeceksin...

Çallı Ibrahim, gözlerini dehşetle açarak cevap verdi:

— O halde bir kadehin faydası olmaz, azizim: Ben seni bugün pek hasta gibi görüyorum.

Istifade

Nazmi Acarın bir ahbabı oğlunu Avrupaya tahsile göndermişti. Aradan birkaç sene geçti, Delikanlı Avrupadan döndü.

Bir gün Nazmi Acar, ahbabına rastladı. Hoş beşten sonra:

— Nasıl, dedi. Oğlunun Avrupada yaptığı tahsil bari bir işe yaradı mı?

Adam kıs kıs güldü:

— Yaradı, dedi. Hiç yaramaz olur mu? Annesi, artık onu methetmekten vaz geçti!

Acelen ne?

Eski gazetecilerden Sait Kesler, arkadaşını lokantada görünce hemen girdi, aceleyle gidip yanındaki sandalyeye oturdu.

Otekisi telâşla:

— Aman! diye haykırdı. Şapkam...

Ve Sait Keslerin üzerine oturduğu şapkasını almak için elini uzattı.

Sait Kesler, alaylı alaylı gülerek:

— Acelen ne, canım! dedi. Ben geldim diye gitmekte mâna var mı? Bırak, şapkan dursun durduğu yerde!

SALON

Her ayın birinci ve onbeşinci günleri çıkan, Türkiyenin bu en zarif ve en olgun mecmuası önümûbdeki Pazartesi günü onuncu sayısını çıkarıyor,

Gerek yazılarile gerek resimlerile bir demet çiçek gibi süslü olan ve memleketimizin rakipsiz mecmuası olan (Salon) sahifelerinde eserlerini bulacağınız imzalar:

Sabri Esat Siyavüşgil, Ercümend Ekrem Talu, Yahya Kemal, Refi Cevad Ulunay, Faruk Nafiz Çamlıbel, Hamdi Varoğlu, Doğan Nadi, Selim Sırrı, I. Galip, Raşid Rıza, Şemseddin Kutlu, Rıza Tevfik, Doktor Muzaffer Şevki, Doktor Şükrü Hazım, Doktor Nuri Fehmi, Doktor Rıza Reman, Doktor Ekrem Şerif, Vahdet Gültekin, Selâmi Izzet, Fitne Fücur, Enes, Çallı Ibrahim, Rebia Şakir, Münif Fehim, Ramiz Gökçe.

Sayın okuyucularımız,

Şimdiden kolleksiyon yapmazsanız ileride bu mecmuanın eski sayılarını bulamıyacaksınız...

Acele ediniz.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

Sıska Dayı — Karıcığım, bu da yeni moda mı?
Tombul Teyze — Evet kocacığım, şimdi her kadının kafasında bir çok erkek varmış.. Ben de hem sana sadık kalayım, hem de o modaya uyayım diye eşarpımı böyle yıptırdım!

T.T POSTASI

T. T. Postası:

Vezirköprü: Nihat Güneş.

S — Sayın Tombul Teyzeciğim, kocanız Sıska Dayının gittikçe zayıflamakta ve küçülmekte olduğunu görüyorum. Acaba zatıâliniz gibi iri yarı ve gürbüzlemek, şişmanlamak için ilâç, yahut şırınga gibi bir şeyler yapılsa mümkün olabilir mi? Yoksa Sıska Dayının şişmanlamasına siz mi razı olmuyorsunuz, meraktayım bildiriniz sayın teyzeciğim,

C — Oğlan şişman, kız şişman, araya girdi bir düşman diye bir şarkı vardır. Öyle olmasından korktuğumuz için birimiz şişman, birimiz zayıf kalmağa kontrat yaptık!